

Sygn. akt III KK 375/21

POSTANOWIENIE

Dnia 8 grudnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **K. C.**

skazanego z art. 177 § 2 k.k. w zb. z art. 178 § 1 k.k.

oraz z art. 178a § 1 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 8 grudnia 2022 r.

wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania

prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 9 kwietnia 2021 r., sygn. akt V Ka 185/21,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą

w Świdniku z dnia 6 listopada 2020 r., sygn. akt II K 55/19,

na podstawie art. 532 § 1 *a contrario* k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy rozpoznając wniesioną w dniu 10 czerwca 2021 r., a przekazaną do Sądu Najwyższego w dniu 30 września 2021 r., kasację obrońcy skazanego, podnoszącego w nadzwyczajnym środku zaskarżenia zarzuty naruszenia prawa procesowego (art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. i art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k.), wznowił na rozprawie kasacyjnej w dniu 15 listopada 2022 r. przewód sądowy i podjął z urzędu, w związku z sygnalizacją zawartą w piśmie procesowym obrońcy z dnia 8 marca 2022 r., czynności dowodowe, zmierzające do zbadania czy orzeczenie jakie zapadło w Sądzie

Okręgowym w Lublinie nie jest dotknięte bezwzględną przyczyną odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., a to w związku z udziałem w składzie orzekającym Sądu odwoławczego sędziego A.G. powołanej na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w Lublinie na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2018.3).

Pismem procesowym z dnia 22 listopada 2022 r. (data prezentaty Sądu Najwyższego) obrońca złożył kolejny wniosek (poprzedniego zawartego w kasacji nie uwzględniono postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 19 października 2021 r.) o wstrzymanie wykonania orzeczonej w zaskarżonym wyroku w całości co do skazanego K. C. kary pozbawienia wolności, do czasu rozstrzygnięcia wniesionego nadzwyczajnego środka zaskarżenia. Wnioskodawca podniósł, że w niniejszej sprawie występują okoliczności warunkujących wstrzymanie wykonania orzeczenia, a to bardzo wysokie prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji, gdyż już z oficjalnych stron internetowych Sądu Apelacyjnego w Lublinie oraz Sądu Okręgowego w Lublinie, a także aktów mianowania dostępnych na publicznych stronach internetowych wynika, że Sąd odwoławczy był niewłaściwie obsadzony - na co obrońca zwracał uwagę w uzupełnieniu kasacji. Ponadto, jak argumentował, obecnie K. C. nie może korzystać z uprawnień unormowanych w przepisach Kodeksu karnego wykonawczego, a to z dobrodziejstwa odroczenia wykonania kary pozbawienia wolności, gdyż nie wyraził na to zgody Sąd Rejonowy Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku w sprawie II Ko 2592/22.

W ocenie wnioskodawcy wysokość kary jaka została orzeczona w wyroku Sądu pierwszej instancji (trzy lata pozbawienia wolności) oraz okres zaliczonego w sprawie na poczet tej kary tymczasowego aresztowania (rok i 17 dni), pozwalają przyjąć, że obecnie K. C. pozostały do odbycia jeszcze blisko dwa lata kary pozbawienia wolności. Wykonanie tej kary przed rozpoznaniem kasacji, która jawi się jako zasadna w szczególności przez pryzmat podniesionego zarzutu bezwzględnej przyczyny odwoławczej, jak podkreślił obrońca w sformułowanym w wniosku, będzie dla skazanego wyjątkowo dolegliwe, rażąco niesprawiedliwe i przyniesie nieodwracalne skutki.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek obrońcy skazanego nie zasługiwał na uwzględnienie.

Wobec przywołanej w analizowanym piśmie procesowym wnioskodawcy wykładni przepisu art. 532 § 1 k.p.k., mającym zastosowanie w realiach niniejszej sprawy brak konieczności odwoływania się do okoliczności warunkujących skorzystanie z instytucji wstrzymania zaskarżonego orzeczenia.

Nie przesądzając w tym miejscu o zasadności wniesionej kasacji, co wymaga pogłębionej analizy na rozprawie, ale oceniając ją tylko z punktu widzenia ustalenia przesłanek wstrzymania wykonania orzeczenia, stwierdzić należy, że treść podniesionych w kasacji obrońcy skazanego zarzutów i argumentacja przedstawiona na ich poparcie nie przekonuje o oczywistej, „łatwo dostrzegalnej” zasadności tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia. Pomimo tego, że będąca przedmiotem rozpoznania kwestia wystąpienia w postępowaniu przed Sądem odwoławczym bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. jest istotna i wymaga rozważenia, co spowodowało podjęcie określonych czynności procesowych przez Sąd Najwyższy, to jednak dotychczasowa praktyka orzecnicza Sądu Najwyższego nie daje podstaw do traktowania jej jako okoliczności uzasadniającej stosowanie instytucji z art. 532 § 1 k.p.k. W tym miejscu należy zauważyć, że zarówno pkt 2 uchwały połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., BSA I-4110-1/20 (OSNK 2020, z. 2, poz. 7), jak i uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22 (OSNK 2022, z. 6, poz. 22), w sposób jednoznaczny wskazują na konieczność oceny wadliwości powołania sędziego sądu powszechnego w procedurze z udziałem Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r., przez pryzmat naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w okolicznościach konkretnej sprawy. Tego rodzaju ustalenia muszą zostać poprzedzone czynnościami pozwalającymi na przeprowadzenie tzw. testu wskazanego w powołanych wyżej uchwałach Sądu Najwyższego. Czy innym jest natomiast – również poruszona przez obrońcę w piśmie sygnalizacyjnym z dnia 8 marca 2022 r. oraz w obecnie rozpoznawanym wniosku o wstrzymanie – kwestia ewentualnego naruszenia prawa do rzetelnego procesu w rozumieniu art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw

człowieka i podstawowych wolności, co podkreślane jest w orzeczeniach Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, odnoszących się do tej materii. Nie ulega wątpliwości, że problematyka ta jest rozpatrywana zarówno przez sam Trybunał, jak i Sąd Najwyższy, wyłącznie przez pryzmat naruszenia prawa do obrony, a więc względnej przyczyny odwoławczej nie zaś powodu mającego charakter bezwzględny (zob. postanowienie Sądu najwyższego z dnia 26 lutego 2019 r., II KO 47/18, OSNK 2019, z. 7, poz. 34). W samej kasacji zarzutu naruszenia prawa procesowego w postaci uchybienia normom konwencyjnym, czy też obrazu art. 6 k.p.k. nie podniesiono, tym samym zasygnalizowanie takiego zagadnienia – w przeciwieństwie do zarzutu z art. 439 § 1 k.p.k. – nie daje Sądowi Najwyższemu uprawnienia do orzekania poza granicami kasacji i podniesionymi zarzutami (art. 536 k.p.k.). Inaczej rzecz ujmując prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji obrońcy skazanego K. C. nie jest obecnie, pomimo przeprowadzania badania sprawy pod kątem uchybienia z art. 439 k.p.k., na tyle wysokie, by stanowiło wystarczającą podstawę do skorzystania z instytucji wstrzymania wykonania zaskarżonego orzeczenia.

Sąd Najwyższy nie stwierdził także wystąpienia w realiach przedmiotowej sprawy szczególnych, wyjątkowych okoliczności prowadzących do wniosku, że wykonanie zaskarżonego wyroku mogłoby spowodować dla skazanego nieodwracalne, niekorzystne skutki. Za takie nie mogła zostać uznana – podnoszona w uzasadnieniu wniosku o wstrzymanie – wysokość kary, orzeczonej przez Sąd pierwszej instancji, w tym pozostałej do odbycia oraz względy osobiste, a w szczególności sytuacja zdrowotna skazanego, które mogą obecnie, pomimo odmowy jej odroczenia, uprawniać do uzyskania przerwy w odbywaniu tej kary (art. 153 § 1 k.k.w.).

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.

at